

**ΕΙΣΗΓΗΣΗ**  
**ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ**

Του Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-ΕΦΚΑ) ως καθολικού διαδόχου του Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολουμένων-Τομέας Ασφάλισης Υγειονομικών (ΕΤΑΑ-ΤΑΥ)

κατά

της .....

-----

Με την υπό κρίση αίτηση, ζητείται η αναίρεση της 2309/2022 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε έφεση του ανααιρεσίοντος κατά της 16015/2020 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την τελευταία απόφαση, κατ' αποδοχή προσφυγής της ανααιρεσίβλητης, ακυρώθηκε η .... απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής Υγειονομικών του ΕΤΑΑ, δυνάμει της οποίας είχε απορριφθεί ένσταση της ανααιρεσίβλητης κατά της ..... αποφάσεως του Διευθυντή της Διεύθυνσης Οικονομικών Υπηρεσιών του Τομέα Υγειονομικών του ΕΤΑΑ, με την οποία είχε ενημερωθεί για το ύψος των οφειλών της από ασφαλιστικές εισφορές και αποφασίστηκε η αναστολή καταβολής της σύνταξής της έως την εξόφληση αυτών.

Στο άρθρο 3 του π.δ. της 16/23.3.1934 (Α' 113), με το οποίο κωδικοποιήθηκαν σε ενιαίο νόμο με τον αριθμό 5945/1934 οι διατάξεις του «ν.δ/τος της 8/14.8.1925 "περί ταμείου συντάξεως και αυτασφαλείας ιατρών εν Ελλάδι", ως και των Νόμων 5090, 5333 και 5945 "περί ταμείου συντάξεως και αυτασφαλίσεως υγειονομικών"», ορίζεται ότι : «1. Αντικείμενον της παρούσης ασφαλίσεως είναι η παροχή α) [...] β) συντάξεως γήρατος, [...] 2. [...]», στο δε άρθρο 4 παρ. 1 του ίδιου π.δ. ότι: «Πάντες οι ασκούντες νομίμως εν Ελλάδι το επάγγελμα του ιατρού, του οδοντιάτρου, του φαρμακοποιού και του κτηνιάτρου είναι υποχρεωτικώς και άνευ άλλης τινός διατυπώσεως μέτοχοι του Ταμείου.» και στο άρθρο 54 αυτού, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 του Κανονιστικού Διατάγματος 19/28 Απρ. 1944 (Α' 90) ότι: «1. Καθυστέρησις καταβολής εξ οιασδήποτε αιτίας των πάσης φύσεως προς το Ταμείον υποχρεώσεων των ησφαλισμένων πέραν του έτους, συνεπάγεται την απώλειαν των έναντι του Ταμείου δικαιωμάτων και την υποχρέωσιν του Διοικητικού Συμβουλίου όπως εκδώση κατά την καθυστερούντων, μετ' όχλησιν η μη, καταλογιστικήν πράξιν και επιδιώξει την είσπραξιν των οφειλομένων κατά τας διατάξεις του Νόμου "περί εισπράξεως Δημοσίων" διαβιβάζων απόσπασμα της σχετικής αυτού αποφάσεως εις το οικείον Δημόσιον Ταμείον προς εκτέλεσιν. 2. Η κατά την προηγουμένην παράγραφον συνέπεια της απωλείας των έναντι του Ταμείου δικαιωμάτων των ησφαλισμένων επί καθυστερήσεως καταβολής των προς αυτού υποχρεώσεων των, πέραν του έτους, επέρχεται ανεξαρτήτως της εκπληρώσεως της εν αυτώ προβλεπομένης υποχρεώσεως του Διοικητικού Συμβουλίου προς έκδοσιν καταλογιστικής πράξεως. 3. [...]» και στο άρθρο 69 ότι: «Δικαίωμα προς απονομήν συντάξεως παρέχει: [...] 2) το γήρας, [...]» και στο άρθρο 89 ότι : «Η σύνταξις γήρατος παρέχεται από της πρώτης του επομένου της υποβολής της αιτήσεως μηνός και παύει την πρώτην του επομένου μηνός του θανάτου του συνταξιούχου. [...]».

Στο άρθρο 26 του ν.δ. 3348/1955 «Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της Τ.Σ.Α.Υ. Νομοθεσίας» (Α' 242), όπως αυτή αντικαταστάθηκε με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 982/1979 (Α' 239) ορίζεται ότι: «Εν περιπτώσει υπάρξεως οφειλής δεν εισάγεται ενώπιον του αρμοδίου οργάνου του Ταμείου οιαδήποτε αίτησις παροχής εάν προηγουμένως δεν έχουν εξοφληθή πάσαι αι ασφαλιστικά και λοιπαί υποχρεώσεις του ησφαλισμένου, αι προερχόμεναι εξ οιασδήποτε μορφής εισφορών ή εξ ιατροσήμου ως και εκ πάσης φύσεως δικαιωμάτων του Τ.Σ.Α.Υ., μετά των προσθέτων επιβαρύνσεων. Επί συνταξιοδοτικής παροχής η καταβολή της συντάξεως δεν δύναται να ανατρέξη εις χρόνον προγενέστερον της πρώτης του μηνός του επομένου εκείνου καθ' ον εγένετο η εξόφλησις πάσης οφειλής του ησφαλισμένου προς το Ταμείον. Κατ' εξαίρεσιν είναι δυνατή η απονομή της συντάξεως και προ της ημερομηνίας εξοφλήσεως των οφειλών του ησφαλισμένου, εάν το σύνολον της κυρίας οφειλής δεν υπερβαίνει ποσόν αντιστοιχούν εις το σύνολον δώδεκα (12) μηνιαίων εισφορών, προβλεπομένων δια τους Κλάδους Συντάξεων και

Ασθενείας του ελευθέρως ασκούντος το επάγγελμα υγειονομικού. Εν τη περιπτώσει ταύτη το οφειλόμενον ποσόν συμψηφίζεται με το ποσόν των πρώτων συντάξεων ή και ετέρων παροχών του Κλάδου Συντάξεων.» και στο άρθρο 28, όπως η παρ. 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 παρ. 5 του ν. 982/1979, ότι : «1. ... 2. Αι κατά του Ταμείου απαιτήσεις των ως άνω ησφαλισμένων δια την πληρωμήν συντάξεων ή βοηθημάτων αναγνωρίζονται και καταβάλλονται μόνον δια την προηγουμένην της υποβολής της περί απονομής συντάξεως αιτήσεως διετίαν ...».

Περαιτέρω, στο άρθρο 6 του π.δ. 258/1983 «Καθορισμός συνοπτικής διαδικασίας για την προσωρινή απονομή συντάξεων από τους Ασφαλιστικούς Οργανισμούς αρμοδιότητας Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων» (Α' 95) ορίζεται ότι : «1. Όπου κατά τις κείμενες διατάξεις κάθε Ασφαλιστικού φορέα ορίζεται ως προϋπόθεση για την έναρξη καταβολής της σύνταξης η προηγούμενη εξόφληση των οφειλών του ασφαλισμένου προς το φορέα του, τότε ακολουθείται η πιο κάτω διαδικασία: α) Αν το ποσό της κύριας οφειλής από ασφαλιστικές εισφορές δεν είναι μεγαλύτερο από το ποσό που αντιστοιχεί σε τέσσερις μηνιαίες συντάξεις κατωτάτου ορίου, όπως αυτό ισχύει κάθε φορά σε κάθε ένα Φορέα για τις συντάξεις γήρατος, αναπηρίας, και θανάτου η σύνταξη καταβάλλεται από την ημερομηνία που ορίζουν οι καταστατικές διατάξεις αυτών των φορέων ασχέτως του χρόνου εξοφλήσεως των οφειλών του ασφαλισμένου. β) Το πιο πάνω ποσό της οφειλής μαζί με τις πρόσθετες επιβαρύνσεις όπου αυτές προβλέπονται παρακρατείται από την οριστική ή προσωρινή σύνταξη, σε ίσες μηνιαίες δόσεις που δεν μπορεί να είναι περισσότερες από 16. Η πρώτη δόση παρακρατείται από τον πρώτο μήνα που απονεμήθηκε οριστική ή προσωρινή σύνταξη. γ) Αν το ποσό της κύριας οφειλής είναι μεγαλύτερο από αυτό που καθορίζεται πιο πάνω, ο ασφαλιστικός φορέας μέσα σε δύο μήνες από την υποβολή της αίτησης για συνταξιοδότηση ή σε ένα μήνα από την έκδοση της απόφασης για προσωρινή σύνταξη είναι υποχρεωμένος να γνωστοποιήσει εγγράφως και επί αποδείξει στον ασφαλισμένο το ποσό της οφειλής που είναι πέρα από το πιο πάνω καθοριζόμενο όριο. 2. Ο ασφαλισμένος μέσα σε δύο μήνες από την ημερομηνία που θα του γνωστοποιηθεί η οφειλή κατά το εδάφιο γ της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού είναι υποχρεωμένος να καταβάλλει εφ' άπαξ το ποσό που ορίζεται στη διάταξη αυτή αλλιώς θεωρείται ληξιπρόθεσμο το σύνολο της οφειλής. Στην περίπτωση αυτή η σύνταξη αρχίζει να καταβάλλεται μετά την εξόφληση της οφειλής και από το χρόνο που ορίζουν οι διατάξεις του κάθε φορέα. Η τυχόν χορηγηθείσα προσωρινή σύνταξη διακόπτεται και το συνολικό ποσό των προσωρινών συντάξεων θεωρείται ως αχρεωστήτως καταβληθέν.».

Εν συνεχεία, με την παρ. 1 του άρθρου 25 του ν. 3655/2008 (Α' 58) ορίστηκε ότι: «1. Συνιστάται νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), με την επωνυμία Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολούμενων (ΕΤΑΑ), αποκαλούμενο στις επόμενες διατάξεις "Ενιαίο Ταμείο", το οποίο τελεί υπό την εποπτεία του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας και έχει έδρα την Αθήνα. [...] 2. Το Ενιαίο Ταμείο συγκροτούν τέσσερις (4) κλάδοι: α) κλάδος κύριας ασφάλισης, β) κλάδος επικουρικής ασφάλισης, γ) κλάδος πρόνοιας και δ) κλάδος υγείας. 3. Σε κάθε κλάδο του Ενιαίου Ταμείου εντάσσονται, από την έναρξη λειτουργίας του, τα παρακάτω Ταμεία και κλάδοι, ως Τομείς με πλήρη λογιστική και οικονομική αυτοτέλεια έκαστος. Ειδικότερα: Α) Στον κλάδο κύριας ασφάλισης εντάσσονται: [...] β) ο κλάδος κύριας σύνταξης του Ταμείου Συντάξεως και Αυτασφαλίσεως Υγειονομικών (ΤΣΑΥ), ως Τομέας Σύνταξης και Ασφάλισης Υγειονομικών (ΤΣΑΥ) [...] 4. Οι ανωτέρω Τομείς του Ενιαίου Ταμείου διέπονται από τις οικείες καταστατικές διατάξεις των αντίστοιχων εντασσόμενων Ταμείων και κλάδων, οι οποίες καθίστανται εφεξής καταστατικές διατάξεις των Τομέων αυτών, καθώς και τις διατάξεις της γενικότερης νομοθεσίας, όπως αυτές εκάστοτε ισχύουν. [...]».

Εξάλλου, στο άρθρο 61 του ν. 3863/2010 με τίτλο «Νέο Ασφαλιστικό Σύστημα και συναφείς διατάξεις, ρυθμίσεις στις εργασιακές σχέσεις» (Α' 115), όπως οι παρ. 2 και 3 αντικαταστάθηκαν από το άρθρο 43 του ν. 3996/2011 (Α' 170) και ίσχυαν κατά τον κρίσιμο χρόνο, ορίζεται ότι: «1. Όπου από τις κείμενες διατάξεις κάθε ασφαλιστικού οργανισμού ορίζεται ως προϋπόθεση για την έναρξη καταβολής σύνταξης η προηγούμενη εξόφληση των οφειλών, σε περίπτωση υπαγωγής του οφειλέτη στον παρόντα διακανονισμό, η ως άνω προϋπόθεση εξακολουθεί να ισχύει και η σύνταξη καταβάλλεται από την 1η του επόμενου μήνα της εξόφλησης. 2. Η σύνταξη καταβάλλεται από την ημερομηνία που ορίζουν οι καταστατικές διατάξεις του ασφαλιστικού φορέα, αν το οφειλόμενο ποσό προσαυξημένο με τα πρόσθετα τέλη και λοιπές επιβαρύνσεις δεν είναι μεγαλύτερο των τριάντα (30) μηνιαίων συντάξεων κατώτατων ορίων λόγω γήρατος για καθέναν ασφαλιστικό οργανισμό, με ανώτατο όριο το ποσό των 15.000 ευρώ. 3. Τα ανωτέρω ποσά οφειλής συμψηφίζονται ή παρακρατούνται από τα ποσά των συντάξεων, σε ίσες

μηνιαίες δόσεις, που δεν μπορεί να είναι περισσότερες από σαράντα (40). Η πρώτη δόση παρακρατείται από τη σύνταξη του πρώτου μήνα».

Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα ακόλουθα:

Η αναιρεσίβλητη, «ασφαλισμένη του Τ.Σ.Α.Υ. (μετέπειτα Ε.Τ.Α.Α.) από 22.6.1967 έως 31.1.2013 (46 συντάξιμα έτη), υπέβαλε στις 14.4.1989 την πρώτη της αίτηση για εκκαθάριση των εισφορών της. Έλαβε στις 30.10.1989 απάντηση ότι οφείλει 2.251.441 δρχ. εξοφλητέες σε 48 δόσεις. Στις 28.3.2007 υπέβαλε νέα αίτηση για ρύθμιση. Με την από 9.3.2009 συστημένη επιστολή του το Ταμείο διενήργησε εκκαθάριση με βάση τον ν. 3518/2016 και ενημέρωσε την αναιρεσίβλητη ότι οφείλει 70.507,63 ευρώ εξοφλητέα σε 80 δόσεις. [...] Στις 19.1.2010 υπέβαλε νέα αίτηση για ρύθμιση, ενώ στις 20.2.2013 υπέβαλε στο Ταμείο την ..... αίτηση χορήγησης σύνταξης λόγω γήρατος. Επί της αίτησης αυτής εκδόθηκε η ...../2013 απόφαση του Διευθυντή του Τομέα Υγειονομικών του Ε.Τ.Α.Α. περί χορήγησης στην αναιρεσίβλητη προσωρινής σύνταξης, ποσού 1.249,68 ευρώ, από 1.3.2013. Ακολούθως, με την ...../2016 απόφαση του Διευθυντή του ίδιου Ταμείου, γνωστοποιήθηκε στην αναιρεσίβλητη ότι, μετά από εκκαθάριση του ασφαλιστικού της λογαριασμού, για το χρονικό διάστημα από 22.6.1967 έως 31.1.2013, προέκυψε οφειλή ποσού 86.211,33 ευρώ από μη καταβληθείσες εισφορές και πρόσθετα τέλη που δεν είχε καταβάλει. Με το ίδιο έγγραφο ενημερώθηκε η ίδια ότι τμήμα της ως άνω οφειλής, ποσού 25.000 ευρώ, μπορούσε να συμψηφισθεί με τις συντάξεις που θα λάμβανε, ενώ το υπόλοιπο αυτής, ποσού 61.211,33 ευρώ, θα έπρεπε να εξοφληθεί εντός δύο μηνών από τη λήψη του εν λόγω εγγράφου. Τέλος, με το ίδιο έγγραφο ενημερώθηκε ότι η σύνταξή της θα αρχίσει να της καταβάλλεται μετά την εξόφληση της ανωτέρω οφειλής, χωρίς δικαίωμα λήψης αναδρομικών συντάξεων. Κατά της ως άνω ...../2016 απόφασης του Διευθυντή του Ε.Τ.Α.Α. η αναιρεσίβλητη υπέβαλε την από 27.5.2016 ένσταση, με την οποία, επικαλούμενη τη δεινή οικονομική της κατάσταση και τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε, ζήτησε να της χορηγηθεί σύνταξη, έστω και με υπολογισμό λιγότερων ετών ασφάλισης, άλλως, να εφαρμοσθεί στην περίπτωση της η διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 38 του ν. 4331/2015, άλλως, να καταβάλει την οφειλή της σε δόσεις, άλλως να λάβει σύνταξη για τα έτη που έχει καταβάλει εισφορές. Η ένστασή της αυτή απορρίφθηκε με την ένδικη ..../2016 απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής Υγειονομικών του Ε.Τ.Α.Α., κατ' επίκληση του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 982/1979, σύμφωνα με το οποίο η χορήγηση οριστικής σύνταξης προϋποθέτει πλήρη και εμπρόθεσμη εξόφληση των οφειλών του ασφαλισμένου.».

Κατά της τελευταίας αυτής απόφασης, η αναιρεσίβλητη άσκησε προσφυγή «προβάλλοντας ότι δεν ελήφθη υπόψη η οικονομική της αδυναμία, η οποία την ανάγκασε στη μη καταβολή των ασφαλιστικών της εισφορών. Επιπλέον, ισχυρίστηκε ότι δεν θα έπρεπε να καταλογισθούν σε βάρος της πρόσθετα τέλη και επιβαρύνσεις και ζήτησε την έκδοση νέας οριστικής συνταξιοδοτικής πράξης». Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε την απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ε.Τ.Α.Α., κατόπιν αυτεπάγγελτου ελέγχου, με την αιτιολογία ότι το Ταμείο ενημέρωσε την αναιρεσίβλητη για το ύψος των οφειλόμενων εισφορών της στις 24.3.2016, μετά την πάροδο διμήνου από την ημερομηνία της αίτησής της για συνταξιοδότηση (20.2.2013) και, ως εκ τούτου, έκρινε ότι δεν έπρεπε να εφαρμοστεί στην περίπτωση της η έννομη συνέπεια της παρ. 2 του άρθρου 6 π.δ. 258/1983 και της παρ. 1 του άρθρου 6 ν. 982/1979 περί μη καταβολής της σύνταξης έως την εξόφληση του συνόλου ή μέρους της ως άνω οφειλής.

Εν συνεχεία, ασκήθηκε έφεση από τον αναιρεσιόοντα, ο οποίος προέβαλε αφενός ότι μη νομίμως το πρωτόδικο δικαστήριο προέβη σε αυτεπάγγελτη έρευνα και αφετέρου ότι η κρίση του αυτή οδήγησε εν προκειμένω σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της ισότητας, εφόσον η αναιρεσίβλητη ευνοήθηκε λαμβάνοντας σύνταξη χωρίς να έχει εξοφλήσει ή ρυθμίσει νομίμως τις ασφαλιστικές της εισφορές και χωρίς να έχει εξυπηρετήσει τις σχετικές αιτηθείσες ρυθμίσεις. Το δικάσαν διοικητικό Εφετείο απέρριψε ως νόμω αβάσιμο τον πρώτο λόγο έφεσης με την αιτιολογία ότι « σύμφωνα με το νόμο το δικαστήριο έχει εξουσία να ελέγξει αυτεπαγγέλτως το νόμιμο έρεισμα της προσβαλλόμενης ενώπιόν του διοικητικής πράξης» και τον δεύτερο λόγο έφεσης ως αλυσιτελή, καθόσον «εν προκειμένω εχώρησε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αυτεπάγγελτη έρευνα λόγω μη νομίμου ερείσματος της εν λόγω πράξης βάσει των διατάξεων του π.δ. 258/1983 και συγκεκριμένα της παρ. 1 εδ. γ' του άρθρου 6 αυτού,

σύμφωνα με την οποία, εφαρμοζόμενη στην προκειμένη περίπτωση, δεν έπρεπε να θεωρηθεί ληξιπρόθεσμη η οφειλή της εφesiβλητης από ασφαλιστικές εισφορές, ούτε να της διακοπεί η προσωρινή σύνταξη».

Με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται ότι το τίθεμένο νομικό ζήτημα συνίσταται στο αν η ακύρωση διοικητικής πράξης συλλογικού οργάνου οργανισμού κοινωνικής ασφάλισης, κατόπιν αυτεπάγγελτου ελέγχου, από το τακτικό διοικητικό δικαστήριο, επί τη βάσει της μη εφαρμογής από τη διοίκηση του Τομέα Ασφάλισης Υγειονομικών του τ. ΕΤΑΑ, των διατάξεων του άρθρου 6 παρ. 1 περ. γ' του πδ 258/1983 έχει ή όχι, κατά συνδυαστική ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων του ως άνω άρθρου με τις διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 5 του Συντάγματος, 89 του πδ 16/23.3.1934, 6 παρ. 1 του ν. 982/1979, ως αυτόθροη πρακτική συνέπεια την αυτόματη καθίδρυση δικαιώματος οριστικής συνταξιοδότησης, ακόμη και όταν δεν συντρέχει σωρευτικά η έτερη προϋπόθεση της αντίστοιχης χρηματικής καταβολής της νόμιμης ασφαλιστικής εισφοράς, με αποτέλεσμα να καθίσταται αλυσιτελώς προβαλλόμενος λόγος έφεσης κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου διοικητικού δικαστηρίου.

Καθ' ερμηνεία του σχετικού λόγου, ο αναιρεσείων προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 22 παρ. 5 του Συντάγματος, 89 του πδ 16/1394, 6 παρ. 1 του ν. 982/1979 και 6 του πδ 258/1983, το δικάσαν δικαστήριο έκρινε ότι είναι δυνατή η απονομή οριστικής σύνταξης συνταξιούχου του ΕΦΚΑ, παρόλο που δεν έχει εξοφλήσει την οφειλή από ασφαλιστικές εισφορές. Ειδικότερα, κατά τον αναιρεσείοντα, η έγγραφη γνωστοποίηση στον ασφαλισμένο του Ταμείου του ποσού της οφειλής του πέραν της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 6 παρ.1 περ. γ του πδ 258/1983, δεν συνεπάγεται την αυτόματη καθίδρυση δικαιώματος οριστικής συνταξιοδότησης, όταν δεν συντρέχει σωρευτικά η έτερη προϋπόθεση της χρηματικής καταβολής της νόμιμης ασφαλιστικής εισφοράς.

Επί του παραδεκτού, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Σημειώνεται ότι ως προς το ζήτημα του επιτρεπτού ή μη του αυτεπάγγελτου ελέγχου της νομικής πλημμέλειας από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο θα πρέπει να εξεταστεί αν ο αναιρεσείων πλήσσει με ειδικό και συγκεκριμένο ισχυρισμό την σχετική κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Περαιτέρω, επισημαίνεται ότι ως προς την ερμηνεία του άρθρου 6 του πδ 258/1983 υφίσταται νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (αν και όχι ειδικά με το ΤΣΑΥ). Ωστόσο, θα πρέπει να ερευνηθεί αν οι ως άνω εφαρμοσθείσες διατάξεις του άρθρου 61 του ν. 3863/2010, όπως οι παρ. 2 και 3 αντικαταστάθηκαν από το άρθρο 43 του ν. 3996/2011, κατήγγησαν ή όχι τις επίμαχες διατάξεις του άρθρου 6 του πδ 258/1983, καθόσον με τις διατάξεις αυτές, απλώς, αυξήθηκε ο αριθμός – αρχικά σε 20 και εν συνέχεια σε 30 – των μηνιαίων κατώτατων συντάξεων λόγω γήρατος που δεν πρέπει να υπερβαίνει το οφειλόμενο ποσό. Υπό την εκδοχή της διατήρησης της ισχύος του άρθρου 6 του πδ 258/1983 (στοιχείο, πάντως, που δεν αμφισβητείται από το αναιρεσείον), θα εξεταστεί αν στην περίπτωση κατά την οποία το ποσό της κύριας οφειλής από ασφαλιστικές εισφορές προς το ΕΤΑΑ - ΤΣΑΥ, στο οποίο υποβάλλεται αίτηση για συνταξιοδότηση, είναι μεγαλύτερο από το ποσό που αντιστοιχεί σε τριάντα (ως εκ του χρόνου υποβολής της αίτησης συνταξιοδότησης) μηνιαίες συντάξεις, και τα αρμόδια όργανα του τελευταίου δεν γνωστοποιήσουν εγγράφως, και με απόδειξη παραλαβής, στον ασφαλισμένο που ζητεί τη χορήγηση συντάξεως, το ύψος της κύριας οφειλής το οποίο υπερβαίνει το ανωτέρω όριο, καθώς και το ποσό των τυχόν πρόσθετων επιβαρύνσεων, εντός δύο μηνών από την υποβολή της αιτήσεως για συνταξιοδότηση, επέρχονται ή όχι οι συνέπειες που προβλέπονται στην παρ. 2 του άρθρου 6 του π.δ. 258/1983 και, κατ' ακολουθίαν, ως προς την έναρξη καταβολής της συντάξεως εφαρμόζονται οι πάγιες διατάξεις του ως άνω ασφαλιστικού οργανισμού. Η ανωτέρω ερμηνεία του άρθρου 6 του π.δ. 258/1983, στην οποία προέβη το δικάσαν δικαστήριο, ερείδεται σε προγενέστερη νομολογία (ΣΤΕ 690/2004 7μ., 171/2005, 1231/2007, 1179, 4161/2013 κ.ά.), βάσει της οποίας, μολονότι δεν έχει διατυπωθεί σχετική ρητή σκέψη, έχει κριθεί, πάντως, εμμέσως πλην σαφώς ότι η ως άνω διάταξη τυγχάνει εφαρμογής γιατί δεν είναι αντίθετη προς άλλη υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη, όπως το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος.

Ανακύπτουν ζητήματα παραδεκτού και βασίμου των προβαλλομένων λόγων αναιρέσεως.

